

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ  
ΕΝΩΠΙΟΝ: Α. ΔΑΥΙΔ, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 775/2019

Μεταξύ:

[REDACTED] LIMITED

Ενάγουσας

- και -

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]
4. [REDACTED]
5. [REDACTED]  
[REDACTED] LTD
6. [REDACTED]

Εναγομένων

**Αίτηση ημερ. 19.12.2019**

Ημερομηνία: 29.10.2021

Εμφανίσεις:

Για αιτητές - εναγόμενους 1, 2, 3 και 4 : κα Φρ. Βερεσιέ για Georgios  
E. Konnaris & Co LLC.

Για καθ' ης η αίτηση - ενάγουσα: κ. Κ. Χρ. Κληρίδης για Φοίβο, Χρίστο  
Κληρίδη & Συνεργάτες ΔΕΠΕ.

### **Ε Ν Δ Ι Α Μ Ε Σ Η Α Π Ο Φ Α Σ Η**

Στις 19.03.2019, η ενάγουσα δρομολόγησε την υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγή, καταχωρώντας προς τούτο Γενικά

Οπισθογραφημένο Κλητήριο Ένταλμα. Στις 02.07.2019, εξασφάλισε διάταγμα-άδεια του Δικαστηρίου για επίδοση του κλητηρίου εντάλματος της αγωγής στους εναγομένους 1, 2, 3 και 4 εκτός δικαιοδοσίας.

Η αντίδραση των ως άνω εναγόμενων στην πιο πάνω εξέλιξη ήταν να καταχωρήσουν σημείωμα εμφάνισης στη διαδικασία υπό διαμαρτυρία, ενώ στις 19.12.2019, προχώρησαν στην καταχώρηση της υπό συζήτηση αίτησης μέσω της οποίας αξιώνουν:

- «1) Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να παραμερίζεται και/ή ακυρώνεται το Κλητήριο Ένταλμα υπό τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο και/ή η ειδοποίηση αυτού καθώς και η επίδοση αυτού στους Εναγόμενους 1,2, 3 και 4 /Αιτητές λόγω έλλειψης δικαιοδοτικής βάσης και/ή λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να εκδικάσει την Αγωγή υπό τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο και/ή λόγω κατάχρησης της διαδικασίας.
- 2) Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να παραμερίζονται τα Διατάγματα ημερομηνίας 02/07/2019 με τα οποία επιτράπηκε η επίδοση του Κλητηρίου Εντάλματος και/ή της Ειδοποίησης αυτού εκτός δικαιοδοσίας στους Εναγόμενους 1.2. 3 και 4 /Αιτητές λόγω έλλειψης δικαιοδοτικής βάσης και/ή λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να εκδικάσει την Αγωγή υπό τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο και/ή λόγω κατάχρησης της διαδικασίας.
- 3) Διαζευκτικά και/ή περαιτέρω Διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να αναστέλλεται και/ή απορρίπτεται η Αγωγή υπό τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο και/ή η διαδικασία εναντίον των Εναγομένων 1. 2. 3 και 4 /Αιτητών ώστε οι απαιτήσεις της Ενάγουσας εναντίον των Εναγομένων παραπεμφθούν και εκδικαστούν ενώπιον των αρμοδίων Δικαστηρίων της Γενεύης. Ελβετίας (Court of the Republic and Canton of Geneva. Switzerland) συμφώνως των προνοιών του όρου 14 της Συμφωνίας Διανομής «Chopard Corner»».

Το πραγματικό υπόβαθρο γεγονότων επί των οποίων εδράζεται η υπό συζήτηση αίτηση τίθεται με την ένορκη δήλωση του [REDACTED] που τη συνοδεύει, δικηγόρου στο δικηγορικό οίκο που εκπροσωπεί, όχι μόνο τους ως άνω εναγόμενους – αιτητές αλλά το σύνολο των εναγόμενων στην παρούσα διαδικασία. Αποτελεί θέση του ως άνω ομνύοντα ότι η ενάγουσα – καθ' ης η αίτηση στην παρούσα, αποτεινόμενη μονομερώς και επιζητώντας την άδεια του Δικαστηρίου για

επίδοση εκτός δικαιοδοσίας στους αιτητές, παραπλάνησε το Δικαστήριο, προβάλλοντας συγκεκριμένους ισχυρισμούς και χωρίς να παρουσιάσει πληθώρα ουσιαδών γεγονότων. Αναφερόμενος στην εμπορική συνεργασία μεταξύ της εναγομένης 1 (εταιρείας εδρεύουσας στη Γενεύη ασχολούμενης κυρίως με την κατασκευή και πώληση ρολογιών και κοσμημάτων πολυτελείας) και της ενάγουσας, υποδεικνύει ότι η τελευταία, δυνάμει μη αποκλειστικής (non-exclusive) Συμφωνίας Διανομής, αποτελούσε έναν από τους διανομείς των προϊόντων της εναγομένης 1 στην Δημοκρατία. Σύμφωνα με σχετικό όρο της ως άνω συμφωνίας, η εναγόμενη 1, απέστειλε ειδοποίηση τερματισμού της ως άνω Συμφωνίας Διανομής από την 30.11.20219. Είχε άλλωστε συμφωνηθεί, σε συνάντηση που είχε προηγηθεί μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, η ως άνω Συμφωνία Διανομής να μην τερματιστεί πρόωρα, ήτοι τον Μάιο του 2019, αλλά να αφεθεί να ολοκληρωθεί, ως προνοείτο από τους όρους της, στις 30.11.2019. Υποστηρίζοντας ότι ο εναγόμενος 2, διευθυντής της εναγόμενης 1, και οι εναγόμενοι 3 και 4 υπάλληλοι της εναγομένης 1 δεν φέρουν οποιαδήποτε προσωπική ευθύνη, υποδεικνύει παράλληλα ότι η υπό ζήτηση αγωγή αφορά ζήτημα σχετιζόμενο με τη Σύμβαση Διανομής («matter relating to contract») η οποία καλύπτεται από ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας και αλλοδαπού δικαίου. Με τούτο σαν δεδομένο και παραπέμποντας σε σχετικές πρόνοιες της ως άνω σύμβασης, υποστηρίζει ότι όλες οι διαφορές θα πρέπει να επιλυθούν ενώπιον του αρμόδιου Δικαστηρίου, ήτοι των Δικαστηρίων του Καντονίου της Γενεύης στην Ελβετία, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι η ενάγουσα προβάλλει, ως διαζευκτικές βάσεις αγωγής, την διάπραξη αστικού αδικήματος, χωρίς εν πάση περιπτώσει να καταδεικνύει, ως οφείλει, καλή και συζητήσιμη υπόθεση. Αποδίδει δε την συμπερίληψη των εναγομένων 5 και 6 στην αγωγή, στην προσπάθεια της ενάγουσας να προσδώσει δικαιοδοσία στα Κυπριακά Δικαστήρια, αποφεύγοντας τη ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας. Σε κάθε περίπτωση, υποστηρίζει, ο τερματισμός της Συμφωνίας Διανομής - ο οποίος έγινε μεταγενέστερα της

παρούσας αγωγής - ήταν απόλυτα νόμιμος, χωρίς να επηρεάζει την ισχύ του όρου της για υπαγωγή των διαφορών που προκύπτουν ή σχετίζονται με τη συμφωνία διανομής («arising out of or in connection») στην αποκλειστική δικαιοδοσία των Δικαστηρίων του Καντονίου της Γενεύης στην Ελβετία. Απορρίπτοντας την ύπαρξη οποιασδήποτε συνομωσίας εναντίον της ενάγουσας, σημειώνει παράλληλα την δυνατότητα της εναγομένης 1, ως οι πρόνοιες της Συμφωνίας Διανομής, να αναζητήσει και να επιλέξει και άλλες συνεργασίες εντός της Δημοκρατίας για τη διανομή των προϊόντων της, ως έπραξε και στο παρελθόν. Περαιτέρω, απορρίπτοντας τις θέσεις περί προσέγγισης της εναγομένης 1 από μέρους των εναγομένων 5 και 6, με σκοπό να την παρακινήσουν να παραβεί τη Συμφωνία Διανομής, ημερομηνίας 16.3.2016, προτάσσει παράλληλα ότι η ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας στην ως άνω σύμβαση είναι έγκυρη, δεσμευτική, νόμιμη, ενεργή και δεκτική εκτέλεσης, υποστηρίζοντας ότι η συμπερίληψη των υπόλοιπων εναγόμενων στην υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγή, πέραν της εναγομένης 1, έγινε σε μια προσπάθεια της εναγόμενης να προσδώσει δικαιοδοσία στα Κυπριακά Δικαστήρια αποφεύγοντας την δεσμευτική συμφωνία αποκλειστικής δικαιοδοσίας. Αποτελεί θέση του ότι το Δικαστήριο στερείται δικαιοδοσίας και αρμοδιότητα να εκδικάσει την παρούσα αγωγή και ότι η ενάγουσα – καθ' ης η αίτηση εσφαλμένα προώθησε τη θέση ότι το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία έναντι των αλλοδαπών εναγομένων – αιτητών, ενόψει του γεγονότος ότι οι Κύπριοι εναγόμενοι είναι αναγκαίοι διάδικοι. Προβάλλοντας τέλος την ετοιμότητα της εναγομένης 1 όπως οι διαφορές που προβάλλονται στην παρούσα αγωγή και οι απαιτήσεις της ενάγουσας εκδικαστούν από τα αρμόδια Δικαστήρια, ως αυτά προβλέπονται στην ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας, προσθέτει παράλληλα ότι το σύνολο των υπόλοιπων εναγομένων, αν και δεν αποτελούν μέρος στη Συμφωνία Διανομής, συγκατατίθενται και εθελούσια δεσμεύονται από την εν λόγω ρήτρα.

Η ενάγουσα – καθ' ης η αίτηση στην παρούσα, προχώρησε στην καταχώρηση σχετικής Ειδοποίησης Πρόθεσης Ένστασης. Ως οι πρόνοιες των σχετικών Διαδικαστικών Κανονισμών, πέραν από τη νομική βάση στην οποία αυτή εδράζεται, στο σώμα της προβάλλονται και ο ικανός αριθμός λόγων ένστασης. Για σκοπούς πληρότητας μεταφέρονται αυτούσιοι στην παρούσα. Ειδικότερα προτάσσεται από την πλευρά της πως:

- «1. Δεν συντρέχουν οι νομικές προϋποθέσεις για την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων.
2. Τα διατάγματα σφράγισης και επίδοσης του κλητηρίου και της ειδοποίησης του κλητήριου εκτός δικαιοδοσίας εκδόθηκαν νομότυπα αφού τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου ικανοποιητική μαρτυρία που ικανοποιούσε πλήρως τις προϋποθέσεις της Δ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Η δε επίδοση έγινε νομότυπα στην βάση του διατάγματος επίδοσης.
3. Οι Αιτητές απέτυχαν να αποδείξουν με αποδεκτή μαρτυρία ότι δεν έχουν δικαιοδοσία τα Κυπριακά Δικαστήρια.
4. Τα Δικαστήρια της Κύπρου έχουν υποχρέωση να αναλάβουν δικαιοδοσία προς εκδίκαση της παρούσας αγωγής με βάση τόσο την Σύμβαση του Λουγκάνο 2007, όσο και τις πρόνοιες των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και του περί Δικαστηρίων Νόμου.
5. Το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την παρούσα Αγωγή στη βάση του Νόμου και ή του Ευρωπαϊκού Δικαίου ή και της Σύμβασης Λουγκάνο 2007 ή και για το λόγο ότι η βάση της Αγωγής έχει προκύψει μερικών στην Κύπρο ή και η ζημιά έχει προκληθεί στην Κύπρο ή και η Ενάγουσα έχει αποδείξει ότι έχει συζητήσιμη υπόθεση και ή καλή βάση αγωγής εναντίον των Αιτητών / Εναγόμενων 1-4.
6. Η Αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί καθότι οι Αιτητές προσπαθούν να παραπλανήσουν το Δικαστήριο ως προς την κύρια βάση Αγωγής και αναφέρουν επιλεκτικά και αποσπασματικά μόνο στα όσα αναπτύσσονται στην Ένορκη Δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση ημερ. 18/06/2019.
7. Η αγωγή έχει κατά κύρια βάση της την συνωμοσία προς πρόκληση παράβασης σύμβασης, συνωμοσία προς πρόκληση οικονομικής ζημιάς με παράνομα και ή νόμιμα μέσα κατά παράβαση της Κυπριακής Νομοθεσίας και των περί Αστικών Αδικημάτων Νόμου όπως και τις αρχές της επιείκειας και του κοινοδικαίου. Το Δικαστήριο της Κύπρου είναι το πλέον αρμόδιο να εκδικάσει την εν λόγω παράβαση της Κυπριακής Νομοθεσίας και της συνωμοσίας που διεπράχθη κατά παράβαση της Κυπριακής Νομοθεσίας.

8. *Επιπρόσθετα η βάση αγωγής αφορά την επιτυχή και εκ προθέσεως πρόκληση οικονομικής ζημιάς δια νόμιμων μέσω για την οποία ο κάθε ένας από τους Εναγόμενους προκάλεσε και ευθύνεται ξεχωριστά και που είναι διαζευκτική και ξεχωριστή της συνωμοσίας προς διάπραξη του εν λόγω αστικού αδικήματος.*
9. *Επιπρόσθετα η βάση αγωγής αφορά την επιτυχή πρόκληση οικονομικής ζημιάς δια παράνομων μέσω για την οποία ο κάθε ένας Εναγόμενος προκάλεσε και ευθύνεται ξεχωριστά και που είναι διαζευκτική και ξεχωριστή της συνωμοσίας προς διάπραξη του εν λόγω αστικού αδικήματος.*
10. *Επίσης με την παρούσα Αγωγή η Ενάγουσα / Καθ' ων η Αίτηση αξιώνει γενικές και ειδικές αποζημιώσεις για παράβαση των Νόμων και Κανονισμών περί Υγιούς Ανταγωνισμού και ή κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης για τα οποία δεν εμπίπτουν στην ρήτρα δικαιοδοσίας. Θέματα ανταγωνισμού διέπονται από την Κυπριακή Νομοθεσία και στην βάση Ευρωπαϊκών Κανονισμών και Οδηγιών για των οποίων δικαιοδοσία στην παρούσα υπόθεση έχουν τα Κυπριακή Δικαστήρια. Η αδικοπραξία εν μέρει έγινε στην Κύπρο και το ζημιογόνο γεγονός απότοκο της αδικοπραξίας αποκλειστικά στην Κύπρο.*
11. *Η Αίτηση πρέπει να απορριφθεί καθότι η Αγωγή δεν βασίζεται αποκλειστικά ή και κατά κυριότητα στην ισχυριζόμενη επίδικη συμφωνία αλλά και δεν αμφισβητείται η εγκυρότητας της και επομένως η ρήτρα δικαιοδοσίας που περιέχεται σε αυτή και την οποία επικαλούνται οι Εναγόμενοι δεν τυγχάνει εφαρμογής στην παρούσα.*
12. *Δεν τυγχάνει εφαρμογής η ισχυριζόμενη ρήτρα δικαιοδοσίας αφού η διαφορά όπως προκύπτει από το Κλητήριο Ένταλμα αλλά και την Ένορκη Δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση ημερ. 18/06/2019 δεν εμπίπτει ή και καλύπτεται από την σχετική ρήτρα δικαιοδοσίας. Εάν τα μέρη στην ρήτρα είχαν πρόθεση να καλύπτουν αδικοπραξίες ή και διαφορές με τρίτους τότε θα το έλεγαν ρητά στην συμφωνία.*
13. *Οι Αιτητές απέτυχαν να αποδείξουν το βάρος και να καταδείξουν ότι η διαφορά σχετίζεται ή και εμπίπτει εντός της ρήτρας δικαιοδοσίας.*
14. *Όπως προκύπτει από την δικογραφία και Ένορκη Δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση ημερ. 18/06/2019, η διαφορά δεν εμπίπτει ή και καλύπτεται από την σχετική ρήτρα δικαιοδοσίας αφού η διαφορά δεν είναι μεταξύ των μερών στην σύμβαση διανομής αλλά όπως φαίνεται από την δικογραφία είναι διαφορά μεταξύ της Ενάγουσας και 5 Εναγομένων επιπρόσθετα της Εναγόμενης 1, τα οποία δεν είναι μέρη στην σύμβαση διανομής.*
15. *Οι εμπλεκόμενοι διάδικοι όπως διαφαίνεται είναι άλλα από τα οποία είναι μέρος στην ρήτρα δικαιοδοσίας και δεν μπορεί να διαχωριστούν από την διαδικασία. Η Εναγόμενη 1 Εταιρεία είναι αναγκαίος διάδικος στην διαδικασία ενώπιον του Κυπριακού Δικαστηρίου.*
16. *Τυχόν έγκριση της Αίτησης θα προκαλούσε τον κατακερματισμό της διαδικασίας κατά απαράδεκτο και ή καταχρηστικό τρόπο και ή κατά άδικο τρόπο. Δεν είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης να προκληθεί ο κατακερματισμός της διαδικασίας.*

17. Με την Αίτηση επιχειρείται η καταστρατήγηση των προνοιών του περί Αστικών Αδικημάτων Νόμου. Δεν γίνεται να αποφεύγεται η ευθύνη για παραβίαση Κυπριακής Νομοθεσίας εντός της Δημοκρατίας στην βάση σύμβασης ή και ρήτρα δικαιοδοσίας. Η σύμβαση δεν μπορεί να είναι υπεράνω του νόμου.
18. Είναι δε προς το συμφέρον της δικαιοσύνης όπως η Αίτηση απορριφθεί αφού το κατάλληλο βήμα (forum) είναι τα Κυπριακά Δικαστήρια και δη το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας. Οι ισχυριζόμενες αδικοπραξίες από τους Εναγόμενους έγιναν εν μέρει στην Κύπρο. Η ζημιά που υπέστη η Ενάγουσα έγινε αποκλειστικά στην Κύπρο.
19. Οι Αιτητές απέτυχαν να καταδείξουν με τρόπο σαφή και διακριτό ότι το πιο κατάλληλο δικαιοδοτικό βήμα για την εκδίκαση της αγωγής δεν είναι η Κύπρος.
20. Υπάρχουν ειδικές περιστάσεις που συνηγορούν προς την απόρριψη της Αίτησης και την ανάληψη της δικαιοδοσίας από τα Κυπριακά Δικαστήρια.
21. Δεν πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που καθορίζουν οι σχετικοί δικονομικοί θεσμοί και Νομολογία, δια την έκδοση της Αίτησης για αναστολή και ή παραπομπή.
22. Τυχόν αποδοχή της Αίτησης θα συνεπάγεται σε αχρείαστα έξοδα και θα δημιουργούσε πολλαπλές διαδικασίες με το ρίσκο πολλαπλών και ή αντιφατικών αποφάσεων επί ίδιων θεμάτων.
23. Παραβιάζεται το θεμελιώδες δικαίωμα των Καθ' ων η Αίτηση προωθήσεων και εκδικάσεως της αγωγής εντός εύλογου χρόνου, δυνάμει του Άρθρου 30.2 του Συντάγματος, και του Άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Προασπίσεως Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.
24. Ούτως ή άλλως η Αίτηση προωθείται καταχρηστικά και ή αντινομικά και ή παράτυπα από τους Εναγόμενους 2, 3 και 4 αφού δεν έχουν δικαίωμα να αιτούνται (*locus standi*) ή και δεν είναι μέρη της επικαλούμενης ρήτρας δικαιοδοσίας.
25. Είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης όπως η Αίτηση απορριφθεί και συνεχιστεί η διαδικασία στον Επαρχιακό Δικαστήριο της Κύπρου.
26. Η Αίτηση είναι καταχρηστική και ή κακόβουλη και στόχο έχει την αποστέρηση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου αδικαιολόγητα και ή καταχρηστικά εις βάρος της Ενάγουσας/Καθ' ης η Αίτηση.»

Την ένσταση υποστηρίζει ένορκη δήλωση του [REDACTED], διευθυντή της ενάγουσας, ο οποίος ουσιαστικά επαναλαμβάνει και εξειδικεύει σε κάποιο βαθμό τους προβαλλόμενους λόγους ένστασης. Παραπέμποντας στις πρόνοιες τόσο της Σύμβασης του Λουγκάνο του 2007, όσο και των Διαδικαστικών Κανονισμών περί Πολιτικής Δικονομίας,

υποστηρίζει ότι τα δικαστήρια της Δημοκρατίας έχουν υποχρέωση να αναλάβουν δικαιοδοσία προς εκδίκαση της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγής. Μεταξύ άλλων, προκρίνει ότι οι αιτητές παραπλανητικά προβάλλουν ότι κύρια βάση της υπό τον ως άνω αριθμό αγωγής είναι η παραβίαση της Συμφωνίας Διανομής. Κύρια βάση της παρούσας αγωγής, υποδεικνύει, αποτελούν αστικά αδικήματα και αδικοπραξίες που η ενάγουσα καταλογίζει στους εναγόμενους, υποστηρίζοντας ότι η παράβαση της Σύμβασης Διανομής, αποτελεί το απότοκο των πιο πάνω αστικών αδικημάτων και αδικοπραξιών και όχι το αντίθετο. Στην ένορκη δήλωση ημερ. 18.6.2019, που συνόδευε την αίτηση για εξασφάλιση άδειας επίδοσης του κλητηρίου στους εναγομένους 1 έως 4 στο εξωτερικό, υποστηρίζει, αναλύονται οι λεπτομέρειες και γεγονότα επί των οποίων εδράζονται οι απαιτήσεις της ενάγουσας σε βάρος ενός εκάστου εξ αυτών. Επιμένοντας ότι η κύρια βάση της αγωγής δεν αφορά «matter relating to contract» και ότι η παράβαση της Σύμβασης Διανομής είναι μόνο παρεπόμενο μερικών εκ των αδικοπραξιών των εναγομένων - η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων (εναγόμενοι 2 – 6) δεν είναι καν μέρη στην ως άνω σύμβαση χωρίς να δεσμεύονται από τη ρήτρα δικαιοδοσίας - επαναλαμβάνει σταθερά ότι η υπό συζήτηση αγωγή αποτελεί διαφορά εξ αδικοπραξίας ή και οιονεί αδικοπραξιών, προσδίδοντας στο Δικαστήρια της Δημοκρατίας δικαιοδοσία να της επιληφθούν. Το γεγονός δε ότι οι εναγόμενοι 2 – 6 επιθυμούν να υπαχθούν κάτω από την ομπρέλα και προστασία της ρήτρας δικαιοδοσίας, είναι άσχετο, αφού η συγκεκριμένη ρήτρα δεν εφαρμόζεται στην παρούσα περίπτωση. Η σύμβαση, αφενός δεν μπορεί να είναι υπεράνω του νόμου και αφετέρου δεν μπορεί να προστατεύσει διαδίκους που δεν είναι μέρη της. Εν πάση περιπτώσει θα πρέπει να αποφευχθεί ο κατακερματισμός της διαδικασίας και ο κίνδυνος να εκδοθούν, στο πλαίσιο διαφορετικών διαδικασιών, αντικρουόμενες αποφάσεις. Είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης η αίτηση να απορριφθεί, υποστηρίζει, αφού η διάπραξη των αστικών αδικημάτων της συννομωσίας έγινε εν μέρει στην Κύπρο, η ζημιά

που η ενάγουσα υπέστη είναι στην Κύπρο, το δε μεγαλύτερο μέρος της μαρτυρίας βρίσκεται επίσης στην Δημοκρατία. Η αίτηση, καταλήγει, προωθείται καταχρηστικά και κακόβουλα, έχοντας ως στόχο την αποστέρηση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, τη δημιουργία καθυστέρησης και αχρείαστων εξόδων στην ενάγουσα, υποστηρίζοντας σε κάθε περίπτωση ότι το Δικαστήριο έχει ήδη τοποθετηθεί κατά πόσο αποκαλύπτεται καλή βάση αγωγής, χωρίς να υπάρχει πλέον περιθώριο εξέτασης του ζητήματος.

Κατά την ακρόαση της αίτησης, οι συνήγοροι με τις αγορεύσεις τους, τις οποίες προνόησαν να καταγράψουν και να θέσουν υπόψη του Δικαστηρίου, εμπεριστατωμένα ανέπτυξαν και υποστήριξαν τις εκατέρωθεν θέσεις τους για τα ζητήματα που απασχολούν στα πλαίσια της παρούσας. Το Δικαστήριο με πολλή προσοχή έχει σημειώσει τις αναφορές, τοποθετήσεις και εισηγήσεις των πλευρών, λαμβάνοντας υπόψη τόσο τα επιχειρήματα όσο και τις νομικές αυθεντίες στις οποίες αναφέρθηκαν όπως και άλλες, σχετικές πάντα με τα ζητήματα που εδώ απασχολούν. Ειδικότερη αναφορά στις εισηγήσεις τους θα γίνει σε μεταγενέστερο στάδιο και όπου τούτο κρίνεται αναγκαίο για τις ανάγκες της παρούσας απόφασης, έχοντας πάντα κατά νουν ότι δεν απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή πραγμάτευση κάθε επιχειρήματος που προβάλλεται. Άλλωστε η δραστηκότητα ενός επιχειρήματος συναρτάται με την επίδραση που μπορεί να έχει στην θεώρησι των επιδίκων θεμάτων (βλ. **Θεμιστοκλέους v. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφ. 176/2018, ημερ. 11.01.2019 και **Οδυσσέα v. Αστυνομίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 490).

Η προβλεπόμενη από τους Διαδικαστικούς Κανονισμούς άδεια για επίδοση του κλητηρίου εντάλματος εκτός δικαιοδοσίας, δεν συνιστά ασφαλώς τυπική διαδικασία (βλ. **Ans Secretaries Ltd v. Orianda Management FZ LLC κ.α.** Πολ. Έφ. 362/09, ημερ. 03.07.2014). Μέσω της, ουσιαστικά διευρύνεται η τοπική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, αφού

το τελευταίο καθιστά τον εαυτό του κατάλληλο να εκδικάσει την υπόθεση στην οποία συνυπάρχουν αλλοδαποί εναγόμενοι που διαμένουν στο εξωτερικό. Ο ενάγωντας θα πρέπει να έχει καλή υπόθεση εις βάρος των εναγομένων που βρίσκονται εκτός της δικαιοδοσίας, πείθοντας ότι οι εναγόμενοι αυτοί είναι κατάλληλοι ή αναγκαίοι. Στη Δ.6 θ.1 των Διαδικαστικών Κανονισμών περί Πολιτικής Δικονομίας, ρητά προβλέπεται ότι για την εξασφάλιση άδειας του Δικαστηρίου για επίδοση κλητηρίου εντάλματος ή της ειδοποίησής του εκτός δικαιοδοσίας, απαιτείται να συντρέχουν περιστάσεις όπως αυτές που εναλλακτικά εκτίθενται και απαριθμούνται στις υποπαραγράφου (α) έως (η) του θ.1 του σχετικού Διαδικαστικού Κανονισμού. Σύμφωνα δε με τη Δ.48 θ.8(1)(f), αίτηση αυτή της φύσης δύναται να υποβληθεί χωρίς ειδοποίηση (*ex parte*). Το Δικαστήριο, ως ειδικότερα προβλέπεται στον θ.4 της Δ.6, εξετάζοντας σχετική αίτηση, θα πρέπει να ικανοποιηθεί από την ένορκη δήλωση που τη συνοδεύει και την υποστηρίζει, ότι ο ενάγωντας έχει, εκ πρώτης όψεως, καλή αιτία αγωγής, ενώ παράλληλα να καταδεικνύεται ο τόπος ή η χώρα στην οποία ένας εναγόμενος είναι δυνατόν να ευρεθεί, ως επίσης και το υπόβαθρο των γεγονότων επί του οποίου η αίτηση στηρίζεται. Κατά το στάδιο της εξέτασης αιτήματος για επίδοση στο εξωτερικό, το Δικαστήριο δεν αποφασίζει την ουσία της αγωγής και αν ο ενάγων δικαιούται πράγματι τις αιτούμενες με την αγωγή θεραπείες. (βλ. **Αγγλική Δικαστηριακή Πρακτική του 1956 (Annual Practice)** σελ. 99 και 100 ως επίσης **Hani Mousa El-Sayegh v. Credit Swisse** (1996) 1 (B) A.A.Δ. 836 και **Mike Willstrop κ.α. v. Mammous κ.α.** (2010) 1 (Γ) A.A.Δ. 1740). Παρεμβάλλεται ότι η εισήγηση των καθ' ων η αίτηση στην παρούσα, ότι το Δικαστήριο, έχοντας ήδη εξετάσει και αποφασίσει ότι το Κλητήριο Ένταλμα της αγωγής αποκάλυπτε καλή βάση και ότι πληρούντο οι προϋποθέσεις για επίδοση του στο εξωτερικό, εμποδίζεται να επανέλθει εξετάζοντας εκ νέου το ζήτημα, δεν μπορεί να υιοθετηθεί. Στο πλαίσιο αιτήσεων παραμερισμού της άδειας - διατάγματος για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας, το βάρος της απόδειξης ότι έχει εκ πρώτης όψεως

καλή ή συζητήσιμη υπόθεση, εξακολουθεί να παραμένει στους ώμους του ενάγοντος καθ' όλη την διάρκεια της διαδικασίας ακύρωσης της επίδοσης. Μπορεί το σχετικό διάταγμα να εκδίδεται μονομερώς, ταυτόχρονα όμως, προς εξυπηρέτηση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης, διαφυλάσσεται το δικαίωμα του εναγομένου να ακουστεί και να ζητήσει τον παραμερισμό του. (βλ. **GCC Computers Ltd v. Pendril Datacom Ltd** (2000) 1 A.A.Δ. 1584). Έχει εξ' άλλου τη δική του σημασία, η επισήμανση του γεγονότος πως κατά την εξέταση τέτοιων αιτήσεων, το Δικαστήριο περιορίζεται μόνο στα γεγονότα που στοιχειοθέτησαν την αρχική αίτηση για τη χορήγηση άδειας για επίδοση στο εξωτερικό. Σχετικές είναι οι υποθέσεις **Her Brittanic Majesty's Secretary of State for Defence v. A.P. Lanitis Investments Ltd** (ανωτέρω), **Demstar United v. Zim Israel Navigation Co Limited κ.ά.** (1996) 1 A.A.Δ. 597 και **Amathus Navigation Co Ltd v. Concord Express Liners** (1993) 1 A.A.Δ. 1030.

Σε σχέση με τον τρόπο που το Δικαστήριο θα πρέπει να προσεγγίζει και να εξετάζει αιτήσεις αυτού του είδους, στην υπόθεση **Zachar. & Pant. Enter. Ltd v. Fiat Auto S.P.A.** (2000) 1(A) A.A.Δ. 447, υποδείχθηκε ότι:

*«Δεν θα ήταν ανωφελές να παρατηρήσουμε περαιτέρω ότι αιτήσεις για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας πρέπει να εξετάζονται με σχολαστική προσοχή, όπως απαιτείται στα πλαίσια του άρθρου 3 και της Δ.6, ώστε το Δικαστήριο να ικανοποιείται με βάση πλήρη και λεπτομερή ένορκη δήλωση σε στήριξη της αίτησης ότι συντρέχουν οι εν λόγω προϋποθέσεις. Όπως τονίσθηκε και στη **Demstar**, ανωτέρω, η ύπαρξη των προϋποθέσεων για τη χορήγηση άδειας για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας πρέπει να τεκμηριώνεται με την προσαγωγή ανάλογης μαρτυρίας, και δεν αρκεί η επίκληση γνώμης για την ύπαρξη των αναγκαίων δεδομένων, ούτε, ασφαλώς, η απλή γενική και συμπερασματική αναφορά ότι οι προϋποθέσεις συντρέχουν.»*

Στην υπόθεση **S.P.P. Project Ltd v. Integral Equipment Sarl** (1993) 1 A.A.Δ. 762 λέχθηκε πως απαραίτητη προϋπόθεση για να διαταχθεί επίδοση εκτός δικαιοδοσίας είναι η κατάδειξη ύπαρξης

δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι διαφωτιστικό:

*«Η διαταγή για την επίδοση κλητηρίου (ειδοποίησης) εντάλματος στο εξωτερικό επιμαρτυρεί την ύπαρξη των προϋποθέσεων που θέτει η Δ.6 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας για την ανάληψη και άσκηση δικαιοδοσίας για την εκδίκαση αγωγής που στρέφεται εναντίον κάτοικου του εξωτερικού, οπότεν δικαιολογείται η επίδοση της στην αλλοδαπή. Απαραίτητη προϋπόθεση αποτελεί η ύπαρξη δικαιοδοσίας εκ μέρους του δικαστηρίου να επιληφθεί της διαφοράς. Η έκδοση διατάγματος για επίδοση στο εξωτερικό, υποδηλώνει ότι το δικαστήριο είναι αρμόδιο και έχει δικαιοδοσία να επιληφθεί του επίδικου θέματος ...»*

Ως λόγο για την ακύρωση του σχετικού διατάγματος επίδοσης στο εξωτερικό, προκρίνεται από την πλευρά των Αιτητών η έλλειψη δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να εκδικάσει την υπό συζήτηση αγωγή. Το ζήτημα της δικαιοδοσίας, ενώ αποτελεί ζήτημα που μπορεί να εγερθεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, εγχειρόμενο ακόμη και αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο (**Sevegep Ltd v. United Sea Transport Ltd κ.ά.** (1989) 1 A.A.Δ. (Ε) 729), είναι νομολογιακά αναγνωρισμένο ότι είναι ορθό να επιλύεται το συντομότερο δυνατόν. (**Αγρόκτημα ΛΑΝΙΤΗ ΛΤΔ κ.ά. v. Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κ.ά.** (1991) 1 A.A.Δ. 225 και **Kolokoudias v. Varnavidou** (1988) 1 C.L.R. 566. Παρά το γεγονός ότι το ζήτημα εξετάζεται στη βάση του περιεχομένου της έκθεσης απαίτησης, στις κατάλληλες περιπτώσεις, όπου υπάρχει επαρκές υλικό από το οποίο μπορεί ξεκάθαρα να προκύψει η ύπαρξη ή μη δικαιοδοσίας, παρέχεται η δυνατότητα εξέτασης και επίλυσης του με βάση μόνο το Γενικώς Οπισθογραφημένο Κλητήριο και το συνολικό περιεχόμενο του φακέλου της διαδικασίας, συμπεριλαμβανομένων των ενόρκων δηλώσεων προς υποστήριξη αιτήσεων και ενστάσεων (**Μούρτζινος v. Global Cruise Ltd (1992) 1Γ ΑΑΔ 1160** και **Powertools Electro SRL v. Black & Decker (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε. (2013) 1Γ ΑΑΔ 2182**).

Αποτελεί κοινό έδαφος στην υπό συζήτηση περίπτωση ότι η Αναθεωρημένη Σύμβαση του Λουγκάνο, του 2007, καλύπτει την υπό

κρίση περίπτωση. Σύμβαση, η οποία έχει σκοπό να ρυθμίσει κατά ενιαίο τρόπο ζητήματα δικαιοδοσίας, αναγνώρισης και εκτέλεσης αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών, ειδικότερα της Ελβετίας, Ισλανδίας και Νορβηγίας. Σημειώνεται ότι οι πρόνοιες της ως άνω Σύμβασης είναι πανομοιότυπες με τον Ευρωπαϊκό Κανονισμό 44/2011, ο οποίος στη συνέχεια αντικαταστάθηκε με τον Κανονισμό 1215/2012, Κανονισμός ο οποίος στην υπό συζήτηση περίπτωση ρυθμίζει κατά τον ίδιο ουσιαστικά τρόπο το ζήτημα σχέση με τον εναγόμενο 4 – αιτητή, κάτοικο κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ άρθρα 4, 7, 8, 24 και 25).

Στη ως άνω Αναθεωρημένη Σύμβαση του Λουγκάνο, του 2007, αφού διακηρύσσεται ο γενικότερος κανόνας καθορισμού της δικαιοδοσίας στη βάση του τόπου που ένα πρόσωπο έχει την κατοικία του, (άρθρο 2) αναγνωρίζεται παράλληλα η δυνατότητα ανάληψης δικαιοδοσίας από άλλα Δικαστήρια εφόσον τούτο καλύπτεται και είναι επιτρεπτό κατά τον τρόπο που προβλέπεται στην ως άνω Σύμβαση (άρθρο 3).

Σε συνέχεια των πιο πάνω, στο άρθρο 5 της ως άνω Σύμβασης, προβλέπεται ανάμεσα σε άλλα πως:

*«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος δεσμευομένου από την παρούσα σύμβαση κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο δεσμευόμενο από την παρούσα σύμβαση κράτος:*

*1. α) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή·*

*β) για τους σκοπούς της εφαρμογής της παρούσας διάταξης και εφόσον δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, ο τόπος εκπλήρωσης της επίδικης παροχής είναι:*

*—εφόσον πρόκειται για πώληση εμπορευμάτων, ο τόπος του δεσμευομένου από την παρούσα σύμβαση κράτους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παράδοση των εμπορευμάτων,*

—εφόσον πρόκειται για παροχή υπηρεσιών, ο τόπος του δεσμευομένου από την παρούσα σύμβαση κράτους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παροχή των υπηρεσιών·

γ) αν το στοιχείο β) δεν εφαρμόζεται, τυγχάνει εφαρμογής το στοιχείο α)·

2. ....»

3. ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός·

4. ....»

.....»

Όπως άλλωστε προβλέπει το άρθρο 6 της ως άνω Σύμβασης:

*Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος δεσμευομένου από την παρούσα σύμβαση κράτους μπορεί επίσης να εναχθεί:*

1. *αν υπάρχουν πολλοί εναγόμενοι, ενώπιον του δικαστηρίου της κατοικίας ενός εξ αυτών, εφόσον υπάρχει τόσο στενή συνάφεια μεταξύ των αγωγών ώστε να ενδείκνυται να συνεκδικασθούν και να κριθούν συγχρόνως, προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος έκδοσης ασυμβίβαστων αποφάσεων που θα μπορούσαν να προκύψουν από τη χωριστή εκδίκασή τους .*

.....»

Σε συνέχεια των πιο πάνω, σύμφωνα με το άρθρο 23 της ως άνω Αναθεωρημένης Σύμβασης του Λουγκάνο, του 2007:

*«1. Αν τα μέρη, από τα οποία ένα τουλάχιστον έχει την κατοικία του στο έδαφος δεσμευομένου από την παρούσα σύμβαση κράτους, συμφώνησαν ότι ένα δικαστήριο ή τα δικαστήρια δεσμευομένου από την παρούσα σύμβαση κράτους θα δικάζουν τις διαφορές που έχουν προκύψει ή που θα προκύψουν από συγκεκριμένη έννομη σχέση, το δικαστήριο αυτό ή τα δικαστήρια του κράτους αυτού έχουν διεθνή δικαιοδοσία. Αυτή η δικαιοδοσία είναι αποκλειστική εκτός αν τα μέρη συμφώνησαν άλλως. Μια τέτοια συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας πρέπει να καταρτισθεί:*

.....»

Στην υπό εξέταση περίπτωση, η ενασχόληση με το ζήτημα της δικαιοδοσίας, ως προκρίνεται από την πλευρά των αιτητών, καθιστά αναγκαίο, πέραν από την θεώρηση του πιο πάνω νομικού πλαισίου, να ανατρέξει κάποιος στις πρόνοιες της επίδικης Σύμβασης Διανομής, αφού τα συμβαλλόμενα μέρη προνόησαν την εισαγωγή σε αυτή πρόνοιας – ρήτρας καθορισμού δικαιοδοσίας. Σύμφωνα με τον όρο 14 της εν λόγω Συμφωνίας Διανομής:

*«14.1 This Agreement shall be governed in accordance with the Federal Law of Switzerland without reference to its conflicts of law rules. The application of the United Nations Convention on Contracts for International Sale of Goods is expressly excluded.*

*14.2 Any dispute arising out of or in connection with this Agreement shall be submitted to the exclusive competence of the Court of the Republic and Canton of Geneva, Switzerland. Appeal to the Supreme Court in Lausanne is reserved.».*

Ως έχει ήδη σημειωθεί, βασική παράμετρος της επιχειρηματολογίας των αιτητών στην υπό συζήτηση αίτηση, είναι ότι τα Δικαστήρια της Δημοκρατίας στερούνται δικαιοδοσίας να επιληφθούν της παρούσας αγωγής. Τούτο, υποδεικνύουν, ενόψει της ρήτρας αποκλειστικής δικαιοδοσίας που η ενάγουσα και η εναγόμενη 1 επέλεξαν να ενσωματώσουν στην επίδικη Σύμβαση Διανομής που συνομολόγησαν μεταξύ τους, (τεκμήριο 1 στην ένορκη δήλωση [REDACTED] ημερ. 18.03.2019) καθορίζοντας, ως υποστηρίζουν, αρμόδια για όλες τις διαφορές που προκύπτουν ή σχετίζονται με την ως άνω συμφωνία, τα Δικαστήρια του Καντονίου της Γενεύης στην Ελβετία. Παραπέμπουν προς τούτο στον πιο πάνω όρο της Συμφωνίας Διανομής, (όρος 14) μέσω του οποίου, προβάλλουν, έχει εισαχθεί ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας, η οποία όχι μόνο είναι σε ισχύ αλλά καλύπτει και όλα τα ζητήματα και αγωγήματα δικαιώματα που στη συγκεκριμένη περίπτωση εγείρονται από τους ενάγοντες.

Αντίθετα, ο ευπαίδευτος συνήγορος της ενάγουσας προκρίνει ότι τα αστικά αδικήματα και οι αδικοπραξίες που αποδίδει η ενάγουσα στους εναγομένους, ως περιλαμβάνονται στο κλητήριο ένταλμα της αγωγής αλλά και επεξηγούνται στην ένορκη δήλωση ημερ. 18.03.2019, δεν αποτελούν ζητήματα που σχετίζονται με τη Σύμβαση Διανομής μεταξύ της εναγόμενης 1 και της ενάγουσας. Αποτελούν αδικοπραξίες ή οιονεί αδικοπραξίες που ως η ρητή πρόνοια του εδαφίου 3 του άρθρου 5 της Σύμβασης του Λουγκάνο, αρμοδιότητα για επίλυσή τους έχουν τα δικαστήρια που αυτά επισυνέβησαν, ήτοι τα δικαστήρια της Δημοκρατίας.

Ευθύς εξ' αρχής θα πρέπει να σημειωθεί η υπόδειξη της σχετικής νομολογίας, Κυπριακής, Αγγλικής αλλά και του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι ζητήματα κατά πόσο μια διαφορά έχει σχέση-απορρέει από μια σύμβαση «matter relating to contract» ή έχει σχέση-απορρέει από αδικοπραξία ή οιονεί αδικοπραξία «matter relating to tort, delict or quasi delict» θα πρέπει να αποφασίζεται με αναφορά στη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρά με αναφορά στο εθνικό δίκαιο του δικάζοντος Δικαστηρίου. Ως δε έχει αποσαφηνιστεί στην **C26/91 Jacob Handte & Co GbmH v. Soc. Traitements Mecano-Chimiques des Surfaces** (1992) ECR I - 3967), η φράση «διαφορές εκ συμβάσεως» όπως αυτή περιλαμβάνεται στο άρθρο 5 της ως άνω Σύμβασης, έχει ανεξάρτητη και αυτοτελή έννοια.

Είναι γεγονός ότι στην υπόθεση **Source Limited v. TUV Rheinland Holding AG and others, (CA)**, (1997) EWCA Civ. 1270 (18.3.1997), το Αγγλικό Εφετείο υπέδειξε ότι στην περίπτωση που αγωγή αφορά υποχρεώσεις που σχετίζονται με σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η δικαιοδοσία καθορίζεται σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 5(1) του Ευρωπαϊκού Κανονισμού 44/2001 (πανομοιότυπου με το άρθρο 5 της ως

άνω Σύμβασης του Λουγκάνο). Τούτο, ανεξάρτητα από το αν η αγωγή στηρίζεται στη σχετική σύμβαση ή προωθείται ανεξάρτητα από αυτή.

Όπως δε υποδείχτηκε στην **Kalfelis v. Bankhaus Schroder Case** 189/87 [1988] ECR 5565:

- «17. *In order to ensure uniformity in all the Member States, it must be recognized the concept of 'matters relating to tort, delict and quasi-delict' covers all actions which seek to establish the liability of a defendant and which are not related to a 'contract' within the meaning of Article 5(1).*
- 18. *It must therefore be stated in reply to the first part of the second question that the term 'matters relating to tort, delict or quasi-delict' within the meaning of Article 5(3) of the Convention must be regarded as an independent concept covering all actions which seek to establish the liability of a defendant and which are not related to a 'contract' within the meaning of Article 5(1).*
- 19. *With respect to the second part of the question, it must be observed, as already indicated above, that the 'special jurisdictions' enumerated in Articles 5 and 6 of the Convention constitute derogations from the principle that jurisdiction is vested in the courts of the State where the defendant is domiciled and as such must be interpreted restrictively. It must therefore be recognised that a court which has jurisdiction under Article 5(3) over an action in so far as it is based on tort or delict does not have jurisdiction over that action in so far as it is not so based.».*

Επί του θέματος, δεν διαφεύγει της προσοχής του Δικαστηρίου η υπόδειξη του δικαστή Scot στην **Donohue v. Armco Inc** (2001) UKHL 64, (υπόθεση στην οποία υπήρχε παρόμοιος όρος με τον όρο 14 της Σύμβασης Διανομής που απασχολεί στην παρούσα) ότι τα μέρη σε μια τέτοια περίπτωση, ουσιαστικά «..... irrevocably submit themselves to the exclusive jurisdiction...». Όπως έθεσε το ζήτημα στην πλέον προωθημένη θέση που ο ίδιος εξέφρασε επί του θέματος:

*«It is accepted that the clause is not restricted to contractual claims. A claim for damages for, for example, fraudulent misrepresentation inducing an agreement containing an exclusive jurisdiction clause in the same form as that with which this case is concerned would, as a matter of ordinary language, be a claim in tort that arose "out of or in connection*

*with" the agreement. If the alleged fraudulent misrepresentation had been made by two individuals jointly, of whom one was and the other was not a party to the agreement, the claim would still be of the same character, although only the party to the agreement would be entitled to the benefit of the exclusive jurisdiction clause. The commencement of the claim against the two alleged tortfeasors elsewhere than in England would represent a breach of the clause. The defendant tortfeasor who was a party to the agreement would, absent strong reasons to the contrary, be entitled to an injunction restraining the continuance of the foreign proceedings. He would be entitled to an injunction restraining the continuance of the proceedings not only against himself but also against his co-defendant. The exclusive jurisdiction clause is expressed to cover "any dispute which may arise out of or in connection with" the agreement. It is not limited to "any claim against" the party to the agreement. To give the clause that limited construction would very substantially reduce the protection afforded by the clause to the party to the agreement...*

*In my opinion, an exclusive jurisdiction clause in the wide terms of that with which this case is concerned is broken if any proceedings within the scope of the clause are commenced in a foreign jurisdiction, whether or not the person entitled to the protection of the clause is joined as defendant to the proceedings.»*

Ωστόσο, είναι σημαντική η επισήμανση στην υπόθεση **Morgan Stanley & Co International Plc v. China Haisheng Juice Holdings Co Ltd** (2009) EWHC 2409, ότι δηλαδή η ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε ισχύ ή και εφαρμογή σε διαφορές μεταξύ μερών ή διαδίκων εκτός από τα μέρη της σύμβασης στην οποία υπάρχει η ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας. (βλ. επίσης, **Credit Suisse Firat Boston (Europe) Ltd v. MLC (Bermuda) Ltd** (1999)<sup>1</sup> All ER 237)

Καθ' όλα ενδιαφέρουσες και κατατοπιστικές σε σχέση με το ζήτημα της έκτασης της εφαρμογής τυχόν πρόνοιας για αποκλειστική δικαιοδοσία σε κάποια συμφωνία, είναι οι παρατηρήσεις που καταγράφονται στην υπόθεση **Team Y&R Holdings Hong Kong Ltd and others v. Ghossoub and Cavendish Square Holding BV and another v. Ghossoub** (2017) EWHC 2401. Το Δικαστήριο, καταλήγοντας ότι σχετική ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας που υπήρχε στην εκεί επίδικη

σύμβαση, δεν καλύπτει τρίτα μη συμβαλλόμενα μέρη, σημείωσε μεταξύ άλλων ότι:

*«In light of the consideration given to this question by earlier authorities, it seems to me possible to make the following observations:*

*(1) Whether an exclusive jurisdiction clause should be understood to oblige a contractual party to bring claims relating to the contract in the chosen forum even if the claim is one against a non-contracting party, requires a consideration of the contract as a whole including not just the language used in the exclusive jurisdiction clause but also all other terms in the contract that may shed light on what the parties are likely to have intended.*

*(2) The principle that rational businessmen are likely to have intended that all disputes arising out of or connected with the relationship into which they had entered would be decided by the same court cannot apply with the same force when considering claims brought by or against non-contracting third parties. More particularly, whilst it is well established that the language of an exclusive jurisdiction clause is to be interpreted in a wide and generous manner, the starting position in considering whether disputes involving a non-contracting third party might come within the scope of the clause must be that, absent plain language to the contrary, the contracting parties are likely to have intended neither to benefit nor prejudice non-contracting third parties.*

*(3) Where it is clear from the express terms that the contracting parties have turned their minds to the position of third parties and more particularly whether such third parties are to benefit or bear the burden of rights and obligations agreed between the contracting parties, the absence of any express language in the exclusive jurisdiction clause that provides for the application of that term in relation to claims brought by or against third parties may be an indication that the clause was not intended either to benefit or prejudice such third parties.*

*(4) Where the exclusive jurisdiction clause is silent on the question, the fact that any provision in the contract dealing with third parties indicates an intention that third parties should not acquire rights as against the contracting parties by virtue of the contract, may be a further indication that the clause was not intended either to benefit or prejudice such third parties.*

*(5) Where a particular interpretation of the exclusive jurisdiction clause produces a material contractual imbalance because for example it results in one party to a dispute relating to the contract being subjected to an obligation to bring proceedings in the chosen jurisdiction in circumstances where the other party to the dispute is not similarly obliged, or where that interpretation would require a claim against a non-contracting third party to be brought in the agreed jurisdiction even*

*where the chosen forum may not actually have jurisdiction over such a claim against that party, this too may be an indication that the clause was not intended to so apply because such a result is unlikely to be what the contracting parties as rational businessmen would have agreed.*

*(6) The fact that there is nothing in the contract that might indicate a rational limit in terms of the identity of non-contracting third parties whose rights and interests might be affected by the application of an exclusive jurisdiction clause might provide a further indication that the clause was only intended to affect the rights and interests of the contracting parties.*

*(7) It follows that where contracting parties intend that any claim relating to the contract be subject to the exclusive jurisdiction clause even where it is one brought by or against a non-contracting party, clear words should be used expressly setting out this intention, the parties to be affected and, if relevant, the manner in which submission of any non-contracting parties to the jurisdiction of the chosen court is to be ensured.»*

Το Ανώτατο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της απόφασης του στην υπόθεση **Directo Capital Investments Ltd κ.α. v. Global Finance κ.α.** Πολιτική Έφεση αρ.251/2011, 18.07.2016, όπου οι ενάγοντες δρομολόγησαν αγωγή πέραν του εναγομένου 2 (η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου παρά το γεγονός ότι δεν είχε την κατοικία του στην Κύπρο πήγαζε από την σύμβαση – εμπιστευτικό μνημόνιο συναντίληψης που ο τελευταίος συνυπέγραψε) και σε βάρος των υπόλοιπων εναγομένων, οι οποίοι δεν υπέγραψαν το εν λόγω μνημόνιο ούτε είχαν την κατοικία τους στην Κύπρο, βασιζόμενοι σε αστικά αδικήματα, ιδιαίτερα στο αδίκημα της πρόκλησης τρίτου σε παράβαση σύμβασης, επιβεβαιώνοντας την πρωτόδικη κρίση με την οποία ακυρώθηκε η άδεια για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας για τους υπόλοιπους πλην του εναγόμενου 2 εναγομένους, σημείωσε ότι ανάληψη δικαιοδοσίας εκ μέρους των Κυπριακών Δικαστηρίων θα μπορούσε να αναληφθεί μόνο αν είχαν την κατοικία τους στην Κύπρο. Ως ειδικότερα τέθηκε στην εν λόγω απόφαση:

*«Εφόσον οι αξιώσεις που εγείρονται εν προκειμένω από τους εφεσεύοντες εναντίον των εφεσιβλήτων δεν συνιστούν διαφορές εκ συμβάσεως, έπεται ότι τα κυπριακά δικαστήρια δεν είχαν και δεν έχουν*

*δικαιοδοσία εκδίκασης των εν λόγω αξιώσεων στη βάση του άρθρου 5(1) του Κανονισμού. Οι αξιώσεις συνιστούν θέματα αδικοπραξίας «matters related to tort», όπως καθορίζονται από το άρθρο 5(3) του Κανονισμού το οποίο δεν προσδίδει δικαιοδοσία στα κυπριακά δικαστήρια αφού ακριβώς τα γεγονότα αυτά δεν συνέβησαν στην Κύπρο.»*

Στην υπόθεση **Powertools Electro S.R.L. v. Black & Decker (Ελλάς) Α.Ε.** (2013) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2182, υπόθεση όπου η ενάγουσα – εφεσείουσα με το γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο ένταλμα που καταχώρησε αξίωνε εναντίον της εναγόμενης - εφεσίβλητης σειρά θεραπειών, όπως απόδοση χρηματικού ποσού ως απωλεσθέν και διαφυγόν κέρδος, λόγω παράβασης συμφωνίας και/ή απάτης και/ή κωλύματος λόγω υποσχέσεων, γενικές αποζημιώσεις για παράβαση συμφωνίας και οποιαδήποτε άλλη θεραπεία θεωρούσε το Δικαστήριο εύλογη και δίκαιη, αφού επιβεβαιώθηκε η δυνατότητα στις περιπτώσεις που δεν έχει ακόμα καταχωρηθεί Έκθεση Απαίτησης, το ζήτημα της δικαιοδοσίας και της καθ' ύλην αρμοδιότητας να εξεταστεί (στις κατάλληλες πάντα περιπτώσεις) στη βάση των στοιχείων που τέθηκαν υπόψη του Δικαστηρίου πέραν από το γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο ένταλμα και με τις ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την αίτηση για σφράγιση κλητηρίου και για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας, (ως και στην υπό εξέταση περίπτωση δηλαδή) επιβεβαιώθηκε, σε σχέση με το άρθρο 5(3) του Ευρωπαϊκού Κανονισμού 44/2001, (πανομοιότυπο με το ανάλογο άρθρο της Αναθεωρημένης Σύμβασης του Λουγκάνο, 2007,) ότι:

«Στη βάση λοιπόν των προνοιών του Άρθρου 5(3) του Κανονισμού και των πιο πάνω αποφάσεων, προκύπτει με σαφήνεια ότι σε περίπτωση αδικοπραξίας δικαιοδοσία αποδίδεται τόσο στο Δικαστήριο της χώρας όπου τελέστηκε η αδικοπραξία ή επεσυνέβη το ζημιογόνο γεγονός, κατ' επιλογήν του ενάγοντος.»

Επανερχόμενος στην υπό συζήτηση περίπτωση, έχοντας κατά νου τόσο το γενικώς οπισθογραφημένο κλητήριο ένταλμα όσο και την ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτηση για εξασφάλιση άδειας για επίδοση εκτός δικαιοδοσίας, ως εντοπίζονται στον φάκελο της διαδικασίας, είναι

φανερό ότι βάση για την προώθηση της υπό συζήτηση αγωγής αποτελούν διάφορα αστικά αδικήματα και αδικοπραξίες που η ενάγουσα αποδίδει στους εναγόμενους και όχι αυτή καθ' αυτή η παράβαση της Συμφωνίας Διανομής που έχει συνομολογηθεί μεταξύ της ενάγουσας και της εναγόμενης 1. Πλείστες όσες βάσεις αγωγής που προωθούνται στην υπό συζήτηση περίπτωση, δεν φαίνεται να έχουν άμεση σχέση και να απορρέουν από τη Σύμβαση Διανομής. Η ενάγουσα, ουσιαστικά εδράζει την αγωγή της στον δόλο και τη συνωμοσία προς πρόκληση παράβασης σύμβασης ή πρόκληση οικονομικής ζημιάς με παράνομα και/ή νόμιμα μέσα, κατά παράβαση του περί Αστικών Αδικημάτων Νόμου, των αρχών της επιείκειας και του Κοινοδικαίου. Ομοίως, προβάλλεται ως βάση η παράβαση του νόμου και των κανονισμών περί υγιούς ανταγωνισμού. Τίθενται δε υπόψη του Δικαστηρίου διάφορες λεπτομέρειες και γεγονότα επί των οποίων εδράζονται οι απαιτήσεις της ενάγουσας εναντίον των εναγόμενων σε σχέση με προβαλλόμενες συνωμοσίες σε βάρος της, ως επίσης και οι λόγοι που, κατά τη θέση της ενάγουσας πάντα, υπάρχει η προσωπική εμπλοκή των εναγόμενων – αιτητών 2 έως 4 αλλά και των εναγόμενων 5 και 6. Τα ζητήματα που πρωτίστως απασχολούν στην παρούσα, δεν αφορούν "matter related to contract" αλλά διαφορές οι οποίες άπτονται αδικοπραξιών ή και οιονεί αδικοπραξιών, οι οποίες, σύμφωνα με το άρθρο 5 (3) της ως άνω σύμβασης του Λουγκάνο, 2007, μπορούν να στοιχειοθετούν και να προωθηθούν ανεξάρτητα και πέραν από τη Σύμβαση Διανομής και του ερωτήματος εάν η τελευταία έχει διακοπεί νόμιμα ή παράνομα. Άλλωστε υποθέσεις δόλου, συνωμοσίας ή που άπτονται ζητημάτων παράβασης των νόμων και των κανονισμών που διέπουν ζητήματα ανταγωνισμού, ως ειδικότερα προκρίνονται στην υπό συζήτηση περίπτωση, δεν έχει εξηγηθεί, πειστικά, ότι στην υπό συζήτηση περίπτωση εμπίπτουν στο πλαίσιο των διαφορών που απορρέουν από τη Σύμβαση Διανομής μεταξύ της ενάγουσας και της εναγομένης 1. Η παράβαση της Σύμβασης Διανομής, όπως ορθά προκρίνεται από την πλευρά της ενάγουσας, στη συγκεκριμένη περίπτωση προβάλλει ως

παρεπόμενο των αδικοπραξιών που αποδίδονται στους εναγόμενους. Αδικοπραξίες που ως η ενάγουσα τουλάχιστον προβάλλει, τελέστηκαν στην Κύπρο ενώ το ζημιογόνο αποτέλεσμα τους, επίσης κατά την ενάγουσα επήλθε στη Δημοκρατία. Παρεμβάλλεται, εκ του περισσού ίσως, πως ότι θα πρέπει να καταδειχθεί σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, είναι η ύπαρξη καλής βάσης αγωγής και εκ πρώτης όψεως ένδειξη εμπλοκής του κάθε εναγόμενου σε αυτή, ενώ η ευθύνη και το εύρος της εμπλοκής του κάθε εναγόμενου, αποτελεί ζήτημα μαρτυρίας.

Έχει εξ' άλλου τη δική του σημασία επί του συζητουμένου, το γεγονός ότι οι εναγόμενοι 2, 3 και 4 – αιτητές, χωρίς να είναι μέρη της ως άνω Σύμβασης Διανομής, δεν δεσμεύονται ούτε μπορούν να επικαλούνται την πρόνοια αποκλειστικής δικαιοδοσίας ως αυτή προβλέπεται στον όρο 14 της εν λόγω σύμβασης. Ως δε κατ' επανάληψη έχει υποδειχθεί από καλά εδραιωμένη νομολογία, εάν τα μέρη της σχετικής σύμβασης είχαν πράγματι πρόθεση να καλύψουν αδικοπραξίες ή και διαφορές με τρίτους, τούτο θα έπρεπε ρητά και με σαφήνεια να αναφερόταν στη σχετική σύμβαση.

Δεν παραβλέπω την συμπερίληψη της εναγόμενης 1 στην παρούσα αγωγή και το γεγονός ότι σε βάρος της φαίνεται να προκρίνονται και ζητήματα παράβασης της Συμφωνίας Διανομής, πραγματικότητα που θα μπορούσε πράγματι να ενεργοποιήσει την ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας των δικαστηρίων της Ελβετίας, ως ο όρος 14 της μεταξύ τους (ενάγουσας και εναγόμενης 1) Σύμβασης Διανομής. Ωστόσο, με δεδομένο ότι στην παρούσα διαδικασία απασχολούν ζητήματα που δεν φαίνεται να καλύπτονται από την ως άνω ρήτρα αποκλειστικής δικαιοδοσίας, (τόσο σε σχέση με την εναγόμενη 1 πολύ δε περισσότερο για τους υπόλοιπους εναγόμενους στην υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγή) τυχόν διαχωρισμός της υπόθεσης θα απέληγε ουσιαστικά σε συνδρομή του Δικαστηρίου στον κατακερματισμό της διαδικασίας με τον

κίνδυνο έκδοσης ασυμβίβαστων η αντιφατικών αποφάσεων να μην μπορεί να αποκλειστεί. Αντίθετα, προς εξυπηρέτηση του στόχου της αποφυγής του πολυκερματισμού των διαδικασιών και του πιο πάω κινδύνου, εξέλιξη παντελώς ανεπιθύμητη, η εναγόμενη 1 μπορεί να θεωρηθεί αναγκαίος διάδικος στην ήδη δρομολογηθείσα υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγή στη Δημοκρατία.

Υπό το σύνολο των ειδικότερων περιστάσεων που φαίνεται να περιβάλουν την υπό συζήτηση περίπτωση, τα πιο πάνω, από μόνα τους, συνιστούν σοβαρούς και βάσιμους λόγους που επιτρέπουν και δικαιολογούν τη μη εφαρμογή της σχετικής ρήτρας για το μέρος των ειδικότερων ζητημάτων που αφορούν την εναγόμενη 1 και τα οποία αυτή φαίνεται να καλύπτει. Τα συγκεκριμένα και ειδικότερα αυτά ζητήματα, παρέχεται η δυνατότητα να συζητηθούν στο ευρύτερο πλαίσιο της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο αγωγής, η οποία πρωτίστως αφορά ζητήματα που προκύπτουν από τις προβαλλόμενες συνωμοσίες σε βάρος της ενάγουσας από το σύνολο των εναγόμενων και τη διεκδίκηση αποζημιώσεων από τους τελευταίους ως αποτέλεσμα αδικοπραξιών, αστικών αδικημάτων και παράβασης της νομοθεσίας και των κανονισμών που διέπουν ζητήματα ανταγωνισμού. Την επιλογή αυτή φαίνεται άλλωστε ρητά να εξυπηρετεί και ο όρος 6(1) της ως άνω Αναθεωρημένης Σύμβασης του Λουγκάνο, 2007.

Ούτε η προθυμία των υπόλοιπων εναγόμενων - διαδίκων να υπαχθούν κάτω από την ομπρέλα της δικαιοδοσίας των Ελβετικών Δικαστηρίων, μπορεί από μόνη της να οδηγήσει σε απώλεια της εκ του Νόμου, Κανονισμών και Διεθνών Συμβάσεων απορρέουσας δικαιοδοσίας των Κυπριακών Δικαστηρίων.

Ενόψει των πιο πάνω και για τους λόγους που προσπάθησα να εξηγήσω, η υπό συζήτηση αίτηση αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

Όσον αφορά τα έξοδα της αίτησης, κατ' εφαρμογή του βασικού κανόνα ο οποίος προβλέπει ότι αυτά θα πρέπει να ακολουθούν το αποτέλεσμα της διαδικασίας, επιδικάζονται προς όφελος της ενάγουσας – καθ' ης η αίτηση και εναντίον των εναγομένων 1, 2, 3 και 4 – αιτητών, όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον αρμόδιο προς τούτο Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο στο τέλος της πρωτόδικης διαδικασίας.

(Υπ.) .....  
Α. Δαυίδ, Π.Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής